

843011698

En meget deilig Vise,

faldet

Ola Edelsteens Klage,

forfattet af

Hans Sængerud.

Mel.: Da jeg nu kom til min Kone &c.

- ∴ Da jeg kom til Rødhyldgaden,
Blev jeg Borger her i Staden. ∴
- ∴ Strax jeg købte der en Gaard,
Var mod mine Piger haard;
Gifsted' mig paa Stunden saa,
Slagen udaf Dine blaa. ∴
- ∴ Bort jeg kasted' sidste Klæder
Og i Tullup hjæk jeg træder. ∴
- ∴ Ja, fra Top til Taa jeg ny,
Satte Ræsen op mod Sky,
Slog paa Rakken stolt og fry
Ad vor lappesulde By! ∴

V box 20:597

:: Valbers slog jeg saa af Tanker,
 Og paa Baden om jeg spanker. ::
 :: Alle til mig smile, ler,
 Naar jeg mig paa Baden ter.
 Gaardskarl er jeg nu ei mer;
 Saadant Pak jeg overser! ::

:: Fri for alle Plager, Sorger —
 Drat jeg steg til Handelsborger. ::
 :: Kone, Børn og Heste, Fæ
 Var' nu i mit Huus at se;
 Ja! en Reglebane stjon
 Sik jeg i min Have grøn. ::

:: Kunde jeg nu længer være,
 Ljent med gamle Navn at bære? ::
 :: Jeg til „Ola Edelsteen“
 Satte uden Frygt og Meen;
 Kjøbte Knap af Elphenbeen
 Til min Stok af Spanstrør peen. ::

:: Men nu Alle mig misunder,
 Da min Bom sig vældig runder. ::
 :: Ja, hvorhelst jeg Kursen ta'er,
 Kaldes man mig „Ola Nar“;
 Pege Fingre, ad mig le,
 Som om de en Bajas se. ::

:: Dog ved Hjertets omme Streng
 Gribe værst de Gadedreng. ::
 :: Fanden ta'r de Djævole smaa!
 Dem mit Spanstrør ei kan naa;
 Men jeg skal vel finde Naad —
 hos Policen for min Daad. ::

Sang til min elskede Emma,

da hun slog op med sin Kjæreste,

fabrikeret af

Amund Mikkelsen Gurua.

Mel.: Nu han svevede om paa det ic.

Der var engang en Tid, da jeg elskede ont,
 Da jeg haabed', at Emma blev min;
 :: Thi det blev da forbi, om jeg ikke har drømt,
 Med en Yngling, som engang var din. ::
 Men saa kom der en Fyr, klædt som Løver paa Been;
 Han var stiv, svøbt i Sommerfæk graa,
 :: Og til Dands han dig bød, han saa sirupsødt green
 Alt med Slangvine runde og smaa. ::
 Ja, han dandsed' saa pent, at dit Hjerte blev stude,
 At din Kjærest han blev inden Kort.
 :: Og da glemte du mig, som har Hjertet dig budt,
 Som nu Altting er bleven for fort! ::
 Han var stiv som en Stok; ja, hans Tale var raa
 Og hans Kinder saa kantede var'.
 :: Han var dum som en Blok og hans Hud den var graa;
 Ja, han fryter af Mor og af Far. ::
 Han saa indbildst og var, han var tør, han var lang,
 Gast Confecter han tidt havde spist. —
 :: Han til Handel var lært, stod bag Dikken og hang,
 Og han handlede' saa suiltdt og saa viist. ::
 Saa han læste og skrev, og saa Kjøbmand han blev,
 Og saa leied' han sig en Bontik.
 :: Der han Handel nu drev, udi Haaret sig rev,
 Doer Doren en Lørfist han fik! ::

Først han Sag lagde an imod Bageren Per ;
 Men det gav udi Skuffen kun Lidt.
 :: Ja! den Fiske kom væk, ei i Boden var fler,
 Og saa gik det med Handelen skidt! ::
 Og der Pterst ved Disk stod en Tonde med Silb
 Af den rareste Sort, man har kjendt.
 :: En saa deilig en Fisk, af en Smag, o saa mild!
 Har en Havfru ham sikkertnok sendt. ::
 Han paa Naale var rig, ja paa Garn og paa Traad ;
 Men han strog om i Gaden for tidt.
 :: For de Bønder han ei til Løssi havde Naad,
 Og saa spilled' den Herre Fallit. ::
 Han til Ganden nu svoer; blev saa Flaer paa Stand,
 Ei sin Eige han finder i Nord!
 :: Han forskædeligt gloer, han gjør Vre vort Land,
 Og saa trofast han holder sit Ord? ::
 Han lidt Engelsk og er; thi sin Hue han bær
 Paa sit Hoved bestandig den Klaas.
 :: Ja, han bander og svær, har de Piger saa kjær,
 Han skal og have reist forbi Moss. ::
 See, nu Manden vi har; har jeg malet ham ret?
 Vas nu, Piger, paa Hjerterne smaa!
 :: Dog i Hovedet jeg faar i Livet ei let,
 At dit Hjerter for ham kunde staa. ::
 Men syv Vintre svandt hen, nu er Emma dog fri ;
 Vil du endnu din Hjalmar forsmaa?
 :: O! bliv Emma, nu min; staa I Guder, mig bi!
 Lad mit Kvæde til Hjertet dig gaa! ::
 Om dig Alle forlod, gav jeg gjerne mit Blod,
 For at saa udaf dig kun et Blik.
 :: See mig her for din God; o vær mild, o vær god!
 Giv mig blot et opmuntrende Nik! ::
 Thi saa sorgfuld jeg er, var alt længe dig tro,
 Skjøndt jeg Haab i dit Die ei saa.
 :: At! se Tiden forgaar; giv mig Fred, giv mig Ro!
 Lad mig atter se Himlene blaa! ::

Hamar, 1854.

Trykt paa Forfatterens Forlag hos Chr. Hansen.